

UOHSX008D39F

PŘESED A ÚŘADU PRO OCHRANU HOSPODÁŘSKÉ SOUTĚŽE

ROZHODNUTÍ

Č. j.: ÚOHS-R428/2015/VZ-27418/2016/323/EBr

Brno 1. července 2016

V řízení o rozkladu ze dne 14. 12. 2015, doručeném Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže téhož dne zadavatelem –

- **Královehradecký kraj**, IČO 70889546, se sídlem Pivovarské náměstí 1245/2, 500 03 Hradec Králové, ve správním řízení zastoupeným na základě plné moci ze dne 9. 12. 2015 JUDr. Jindřichem Vítkem, Ph.D., advokátem, ev. č. ČAK 9459, IČO 63622777, se sídlem advokátní kancelář ERHARTOVÁ VÍTEK & PARTNERS, Šafaříkova 201/17, 120 00 Praha 2,

proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. j. ÚOHS-S0686/2015/VZ-41412/2015/521/OPi ze dne 27. 11. 2015 vydanému ve správním řízení zahájeném z moci úřední dne 12. 10. 2015 vedeném ve věci přezkoumání úkonů zadavatele učiněných v zadávacím řízení na veřejnou zakázku s názvem „**Poskytování tiskových služeb pro Královehradecký kraj a jím zřizované organizace a založené obchodní společnosti**“ zadávanou v otevřeném řízení, jehož oznámení bylo odesláno k uveřejnění dne 14. 5. 2015 a uveřejněno ve Věstníku veřejných zakázek dne 15. 5. 2015, pod ev. č. 509376, a v Úředním věstníku Evropské unie uveřejněno dne 20. 5. 2015, pod ev. č. 2015/S 096-174221,

jsem dle § 152 odst. 5 písm. b) ve spojení s § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, na základě návrhu rozkladové komise jmenované dle § 152 odst. 3 téhož zákona rozhodl takto:

Rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. j. ÚOHS-S0686/2015/VZ-41412/2015/521/OPi ze dne 27. 11. 2015

p o t v r z u j í

a podaný rozklad

z a m í t á m.

ODŮVODNĚNÍ

I. Zadávací řízení a správní řízení vedené Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže

1. Zadavatel – Královéhradecký kraj, IČO 70889546, se sídlem Pivovarské náměstí 1245/2, 500 03 Hradec Králové (dále jen „**zadavatel**“), odeslal podle zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon**“)¹ do Věstníku veřejných zakázek dne 14. 5. 2015 oznámení o zakázce s názvem „Poskytování tiskových služeb pro Královéhradecký kraj a jím zřizované organizace a založené obchodní společnosti“ zadávané v otevřeném řízení, které bylo uveřejněno ve Věstníku veřejných zakázek 15. 5. 2015, pod ev. č. 509376, a v Úředním věstníku Evropské unie dne 20. 5. 2015, pod ev. č. 2015/S 096-174221 (dále jen „**veřejná zakázka**“).
2. Předmětem plnění veřejné zakázky dle oznámení o zakázce bylo: „*[p]ožadavek na kompletní zabezpečení tiskových, kopírovacích a souvisejících služeb, pro všechny jednotlivé zadavatele formou pronájmu zařízení. Požadavek na zajištění plnění veřejné zakázky se skládá z následujících částí:*
  - a) *Zpracování dílčích projektů optimalizace tiskových/kopírovacích služeb pro jednotlivé lokality zadavatele,*
  - b) *Poskytování tiskových/multifunkčních zařízení do užívání (nájmu) zadavatele,*
  - c) *Poskytování identifikačních terminálů do užívání (nájmu) zadavatele,*
  - d) *Poskytování tiskových serverů do užívání (nájmu) zadavatele,*
  - e) *Poskytnutí tiskového systému do užívání zadavatele,*
  - f) *Poskytnutí služby Help Desk a technické podpory,*
  - g) *Zabezpečení servisních služeb, včetně dodávek spotřebního materiálu (tonerů) a náhradních dílů.“*
3. Předpokládanou hodnotu veřejné zakázky zadavatel stanovil v oznámení o zakázce včetně opčního práva ve výši 104 000 000 Kč bez DPH (bez opčního práva 80 000 000 Kč bez DPH).

---

¹ Pokud je v rozhodnutí uveden odkaz na zákon, jedná se vždy o znění účinné ke dni zahájení šetřeného zadávacího řízení ve smyslu § 26 zákona v návaznosti na § 158 odst. 1 a 2 zákona.

4. K části plnění týkající se poskytování identifikačních terminálů do užívání (nájmu) zadavatele zadavatel v čl. IV. „Poskytování identifikačních terminálů do užívání (nájmu) objednatel“ přílohy č. 1 „Podrobná specifikace předmětu plnění“ rámcové smlouvy, která tvoří přílohu č. 3 zadávací dokumentace (dále jen „**příloha č. 3 zadávací dokumentace**“), uvedl, že: *„[v] případě, že bude objednatel požadovat jednoznačnou identifikaci uživatelů při tisku na jednotlivých zařízeních, dodavatel poskytne objednateli do užívání identifikační terminály. Tyto terminály musí umožnit autorizaci uživatelů na dodavatelem dodávaných i stávajících zařízeních objednatel, specifikovaných v příloze č. 5 rámcové smlouvy, a to pomocí stávajících bezkontaktních identifikačních, magnetických nebo čipových karet objednatel nebo PINů (dodávka bezkontaktních karet není předmětem této veřejné zakázky).“*
5. Zadavatel dále v čl. 12.3 „Závazný postup pro stanovení nabídkové ceny“ zadávací dokumentace předmětné veřejné zakázky požadoval za účelem stanovení celkové nabídkové ceny vyplnit tabulku „Ceník – stanovení nabídkové ceny“, která tvoří přílohu č. 2 zadávací dokumentace a v níž zadavatel mj. požadoval ocenit i položku č. 9 „ID terminál (příp. včetně čtečky)“.
6. V dodatečných informacích č. 1 k zadávacím podmínkám ze dne 13. 7. 2015 (dále jen „**dodatečné informace**“) k žádosti dodavatele (resp. uchazeče) týkající se skutečnosti popsané výše v bodě 4 tohoto rozhodnutí, konkrétně týkající se specifikace standardů jednotlivých typů bezkontaktních magnetických i čipových karet, zadavatel uvedl v rámci odpovědi č. 2, že: *„[n]ěkteré organizace již dnes používají některé typy karet. Jedná se o standardní na trhu běžně dostupné karty, které slouží k jejich identifikaci v rámci docházkového systému. Jejich přesné typy včetně vzorku budou poskytnuty v rámci dílčího projektu optimalizace. Nejrozšířenější kartou je ISO PROX II 37bit, kterou užívá cca 500 osob a dále karty založené na technologii ISO 4 KB EV1 DESFIRE.“*
7. Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „**Úřad**“), jako orgán příslušný podle § 112 zákona, obdržel podnět týkající se postupu zadavatele při zadávání veřejné zakázky. V rámci šetření podnětu si Úřad vyžádal od zadavatele dokumentaci o veřejné zakázce a vyjádření zadavatele k obsahu podnětu. Po přezkoumání předložených dokumentů získal Úřad pochybnosti o tom, zda zadavatel v souladu s § 44 odst. 1 vymezil předmět veřejné zakázky v podrobnostech nezbytných pro zpracování nabídky, když ze zadávací dokumentace není jednoznačně patrné jakými typy stávajících bezkontaktních identifikačních, magnetických nebo čipových karet (dále jen „**bezkontaktní karty**“) zadavatel disponuje, ačkoliv předmětem plnění veřejné zakázky je mimo jiné nájem ID terminálů (příp. včetně čtečky), které měly umožnit autorizaci uživatelů na dodavatelem dodávaných i stávajících zařízeních zadavatele, a to pomocí stávajících bezkontaktních karet zadavatele nebo PINů, a zda takto nastavené zadávací podmínky umožnily předložení vzájemně porovnatelných nabídek. Z uvedených důvodů zahájil Úřad správní řízení z moci úřední vedené pod sp. zn. ÚOHS-S0686/2015/VZ.
8. Rozhodnutím č. j. ÚOHS-S0686/2015/VZ-33159/2015/521/OPi ze dne 12. 10. 2015 Úřad zadavateli nařídil podle § 117 odst. 1 písm. a) zákona z moci úřední předběžné opatření spočívající v uložení zákazu uzavřít smlouvu v předmětném zadávacím řízení.

II. Napadené rozhodnutí

9. Dne 27. 11. 2015 vydal Úřad rozhodnutí č. j. ÚOHS-S0686/2015/VZ-41412/2015/521/OPi (dále jen „**napadené rozhodnutí**“).
10. Ve výroku I. napadeného rozhodnutí Úřad rozhodl, že zadavatel nedodržel postup stanovený v § 44 odst. 1 zákona, když v zadávací dokumentaci veřejné zakázky nevymezil předmět veřejné zakázky v podrobnostech nezbytných pro zpracování nabídky, neboť k části předmětu plnění předmětné veřejné zakázky týkající se poskytování identifikačních terminálů do užívání (nájmu) zadavatele nevymezil všechny typy stávajících bezkontaktních karet, jimiž disponuje, přestože v příloze č. 3 zadávací dokumentace předmětné veřejné zakázky požadoval, aby dodané identifikační terminály umožňovaly autorizaci uživatelů na dodavatelem dodávaných i stávajících zařízeních zadavatele pomocí stávajících bezkontaktních karet zadavatele, přičemž tento postup mohl podstatně ovlivnit výběr nejhodnější nabídky, a dosud nedošlo k uzavření smlouvy.
11. Výrokem II. napadeného rozhodnutí Úřad, jako opatření k nápravě nezákonného postupu uvedeného ve výroku I. dle § 118 odst. 1 zákona, zrušil zadávací řízení na veřejnou zakázku. Výrokem III. Úřad uložil dle § 119 odst. 2 zákona zadavateli uhradit náklady řízení ve výši 30 000 Kč.
12. V odůvodnění výroku I. napadeného rozhodnutí ve vztahu k části předmětu plnění veřejné zakázky týkající se poskytování identifikačních terminálů do užívání (nájmu) zadavatele vymezené v čl. IV. přílohy č. 1 rámcové smlouvy Úřad konstatoval, že vymezení této části předmětu veřejné zakázky shledává pro účely ocenění nabídek ze strany uchazečů o veřejnou zakázku za nedostatečné, neboť zadavatel požadoval, aby identifikační terminály umožňovaly autorizaci uživatelů pomocí stávajících bezkontaktních karet zadavatele, aniž by zadávací podmínky předmětné veřejné zakázky uváděly všechny konkrétní typy výše uvedených bezkontaktních karet, jimiž zadavatel disponuje.
13. Zadavatel dodatečnou informací uvedenou v bodě 6 tohoto rozhodnutí sice specifikoval, jaké konkrétní typy bezkontaktních karet jeho zaměstnanci používají, avšak jeho výčet zdaleka nebyl taxativní. Úřad tedy i přes tuto specifikaci shledal danou informaci za nedostatečnou pro zpracování porovnatelných nabídek ze strany uchazečů o veřejnou zakázku. Nedostatečnost dané informace Úřad spatřoval v již samotném faktu, že dle zadavatele jednu z nejrozšířenějších karet užívá cca 500 osob, přičemž v této souvislosti nelze odhlédnout od skutečnosti, že dle veřejně dostupných informací činil počet zaměstnanců zadavatele k 31. 12. 2014 celkem 385 zaměstnanců, avšak plnění veřejné zakázky má být dle přílohy č. 4 „Seznam veřejných zadavatelů“ rámcové smlouvy poskytováno kromě zadavatele pro dalších 140 organizací, mezi které řadíme např. Správu silnic Královéhradeckého kraje, galerie, muzea, domovy důchodců, gymnázia, ústavy sociální péče apod. Je tak zřejmé, že počet zaměstnanců všech zadavatelem zřízených či založených organizací, pro něž má být poskytováno plnění z veřejné zakázky, resp. držitelů karet, se může pohybovat i v řádech tisíců, přičemž zadavatel v dodatečných informacích specifikoval pouze dva typy těchto bezkontaktních karet, přestože je nepochybné, že jejich množství může být i několikanásobné.
14. Dále Úřad ověřoval, zda v šetřeném případě i přes absenci uvedení všech typů bezkontaktních karet, jimiž zadavatel disponuje, resp. které jsou používány v jednotlivých

zadavatelem zřízených či založených organizací, zadávací podmínky umožňovaly zpracování a předložení vzájemně porovnatelných nabídek. V rámci této problematiky tedy Úřad zjišťoval, zda bylo pro dodavatele nezbytné znát pro ocenění položky č. 9 „ID terminál (příp. včetně čtečky)“ tabulky „Ceník – stanovení nabídkové ceny“ i typy jednotlivých karet. Na základě výše uvedeného Úřad požádal v rámci šetření podnětu, na jehož základě bylo zahájeno předmětné správní řízení, uchazeče o veřejnou zakázku o sdělení, jakým způsobem ocenili danou položku č. 9, resp. jakým způsobem se vyrovnali se skutečností, že nedisponují informací o všech typech jednotlivých používaných karet, tj. na základě jakých aspektů stanovili nabídkovou cenu v rámci dané položky.

15. Ke zjištěným skutečnostem Úřad následně uvedl, že tři uchazeči ocenili položku „ID terminál (příp. včetně čtečky)“ pouze v závislosti na dodatečné informaci zadavatele o dvou nejčastěji používaných typech bezkontaktních karet a dva uchazeči nepovažovali ani tuto informaci za dostačující k jejímu ocenění. Zároveň Úřad dodal, že vymezení typů stávajících bezkontaktních karet zadavatele bylo jedním z faktorů majícím vliv na zpracování a hodnocení nabídek uchazečů, neboť např. nabídková cena uchazeče č. 5 v rámci položky „ID terminál (příp. včetně čtečky)“ byla cca 3,5x vyšší než nabídková cena totožné položky u uchazeče č. 1, neboť tento uchazeč uvažoval při ocenění dané položky pouze v kontextu dvou zadavatelem v dodatečné informaci uvedených typů karet, kdežto uchazeč č. 5 považoval zadávací podmínky za neurčité a z důvodu „opatrnosti“ zvolil nákladově nejdražší variantu (obdobná situace nastala u nabídkové ceny uchazeče č. 3, která byla cca 3,2x vyšší než nabídková cena uchazeče č. 1, neboť uchazeč č. 3 musel dle svého vyjádření s ohledem na nedostatečnost zadávacích podmínek tuto nabídkovou cenu „hrubě odhadnout“). K tomu Úřad dodal, že vymezení všech typů stávajících bezkontaktních karet zadavatele bylo jedním z faktorů majícím vliv na výši nabídkových cen v rámci položky „ID terminál (příp. včetně čtečky)“ a ve svém důsledku i na celkovou nabídkovou cenu, přičemž daná skutečnost nebyla uchazečům známa při zahájení šetřeného zadávacího řízení a ani posléze v jeho průběhu (zadavatel upřesnil prostřednictvím dodatečných informací č. 1 k zadávacím podmínkám pouze dva typy těchto karet), pak je zřejmé, že uchazeči své nabídkové ceny sestavovali pouze podle neúplné informace poskytnuté zadavatelem a dále dle svého uvážení, resp. dle znalostí a zkušeností z poptávaného odvětví služeb. Avšak ani znalosti či zkušenosti uchazečů nemohly a nemohou zaručit předložení vzájemně porovnatelných nabídek, pakliže uchazeči nebyli dostatečně jednoznačně a konkrétně seznámeni (prostřednictvím zadávací dokumentace, příp. prostřednictvím dodatečných informací upřesňujících informace obsažené v zadávací dokumentaci) se všemi nezbytnými parametry poptávaného plnění, tj. v šetřeném případě s tím, s jakými všemi typy karet musí umožnit dodávané identifikační terminály autorizaci jejich uživatelů.
16. K námitce zadavatele, že konkrétní návrh tiskových služeb pro jednotlivé lokality včetně počtu a druhu identifikačních terminálů má být zpracován vybraným uchazečem jako součást projektu optimalizace až na základě analytických prací provedených na dané lokalitě, Úřad uvedl následující. Pokud zadavatel v zadávacích podmínkách veřejné zakázky po dodavatelích požaduje ocenění jednotlivých položek ke zjištění celkové nabídkové ceny (viz bod 5 tohoto rozhodnutí), je nezbytné, s ohledem na povinnost zadavatele vymežit předmět veřejné zakázky v podrobnostech nezbytných pro zpracování nabídky, aby dodavatelé disponovali adekvátními informacemi potřebnými pro takové ocenění. Tato situace však v daném případě nenastala, proto Úřad tuto námitku zadavatele nepovažoval za důvodnou.

17. Úřad rovněž považoval za irelevantní tvrzení zadavatele, že „není dopředu jisté, zda vůbec a v jakém rozsahu budou tiskové služby v jednotlivých lokalitách skutečně poskytovány,“ neboť pokud chtěl zadavatel v rámci nabídkové ceny nacenit určitou položku, pak je zřejmé, že počítal s tím, že tato položka bude předmětem plnění veřejné zakázky, přičemž je lhostejno, zda bude součástí plnění u všech organizací, pro které zadavatel předmět veřejné zakázky poptával, či pouze u některých z nich. Ze stejného důvodu je rovněž lhostejno, zda výsledkem zadávacího řízení bude uzavření „klasické“ či rámcové smlouvy. Úřad tedy pro odstranění veškerých pochybností zopakoval, že základní otázkou tu bylo, zda se všem potenciálním dodavatelům dostalo prostřednictvím zadávací dokumentace dostatečných informací k tomu, aby mohli danou položku nacenit. Skutečnost, že v krajním případě k plnění dané položky nemusí teoreticky vůbec dojít (byť se v případě tohoto konkrétního zadávacího řízení jedná o hypotézu zjevně nepravděpodobnou), resp. není znám rozsah jejího plnění, na tom, že dodavatelé musí přesně vědět, „co“ mají naceňovat, ničeho nemění.
18. Dále se Úřad vyjadřoval ke skutečnosti, zda výše prokázaná neúplnost zadávacích podmínek mohla mít vliv na výběr nejhodnější nabídky. K tomuto Úřad konstatoval, že v případě, že by zadavatel v zadávací dokumentaci vymezil všechny typy stávajících bezkontaktních karet, jimiž disponuje (a uchazeči tak měli jasnou představu o tom, s kterými kartami musí identifikační terminály umožnit autorizaci jejich uživatelů), mohli uchazeči více přizpůsobit své nabídky požadavkům zadavatele a nelze vyloučit, že v takovém případě by bylo pořadí uchazečů, resp. jejich nabídek, odlišné, příp. že by se daného zadávacího řízení zúčastnili i jiní dodavatelé, kteří mohli zadavateli nabídnout výhodnější plnění. Potenciální možnost ovlivnění výběru nejhodnější nabídky byla tedy na základě výše uvedeného Úřadem taktéž dovozena.
19. K odůvodnění výroku II. Úřad v rámci napadeného rozhodnutí uvedl, že zadavatel pochybil již při vymezení zadávacích podmínek veřejné zakázky. Z uvedeného důvodu Úřad přistoupil ke zrušení předmětného zadávacího řízení, neboť uvedené pochybení již nebylo možné napravit zrušením pouze některého úkonu zadavatele.

III. Námitky rozkladu

20. Dne 14. 12. 2015 obdržel Úřad rozklad zadavatele z téhož dne proti napadenému rozhodnutí. Ze správního spisu vyplývá, že napadené rozhodnutí bylo zadavateli doručeno dne 27. 11. 2015. Zadavatel podal rozklad v zákonné lhůtě.
21. Zadavatel se v rozkladu neztotožnil s názorem Úřadu a považuje jej za nesprávný. Zadavatel se domnívá, že se napadené rozhodnutí Úřadu zakládá na nesprávném právním posouzení věci, a dále je přesvědčen, že byl postup Úřadu v předcházejícím řízení v rozporu s § 3 a § 50 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“).
22. Zadavatel v rozkladu nejprve namítá, že Úřad v napadeném rozhodnutí přehlédl, že zjištění předmětných údajů o druzích a počtech jednotlivých karet užívaných všemi cca 140 organizacemi zadavatele a zároveň návrh vhodného typu terminálu bylo samo o sobě předmětem veřejné zakázky. Pokud by tedy tyto údaje obstaral zadavatel pro potřeby stanovení zadávacích podmínek, suploval by vlastní plnění veřejné zakázky. Dále zadavatel odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „**NSS**“), z něhož vyplývá, že

zadavatel je v tomto případě povinen vymezit předmět veřejné zakázky alespoň přibližně takovým způsobem, který by mu umožnil porovnat nabídky uchazečů, přičemž této své povinnosti zadavatel dostál, když nepožadoval v rámci nabídky výslovnou specifikaci konkrétního typu identifikačního terminálu.

23. Dále zadavatel v rozkladu namítá, že srozumitelnost zadávacích podmínek nelze chápat absolutně, tedy tak, že by zadávací podmínky měly být srozumitelné každému, neboť jsou primárně adresovány dodavatelům, kteří by mohli mít potenciální zájem na plnění veřejné zakázky. Zde se zadavatel opírá o rozsudek NSS, z něhož dovozuje, že zadávací dokumentace je určena profesionálům, tedy odborně zdatným osobám, které na daném trhu působí, v důsledku čehož postačuje, aby tato obsahovala informace dostatečně úplné a určité, aby byl dle nich schopen nabídku sestavit subjekt disponující profesionálními znalostmi. Zadavatel tedy uvádí, že informace jím poskytnuté v zadávací dokumentaci jsou sice obecné, nicméně pro potřeby zpracování nabídek v zadávacím řízení na uzavření rámcové smlouvy postačující.
24. V rámci další námítky uvedené v rozkladu zadavatel považuje za nesprávný způsob, jakým Úřad hodnotil důkazy a další podklady, které si pro své rozhodnutí během správního řízení opatřil. Úřad dle zadavatele nepostupoval v souladu se zásadou materiální pravdy zakotvenou v § 3 správního řádu ani v souladu se zásadou in dubio pro reo, která se podle zadavatele uplatní nejen na řízení o správním deliktu. Zadavatel v rámci této námítky dále uvedl, že jediným a klíčovým důkazem pro závěry Úřadu uvedené v napadeném rozhodnutí bylo vyjádření uchazečů, kteří podali svou nabídku v rámci zadávacího řízení na předmětnou veřejnou zakázku. Jedním z oslovených uchazečů byl rovněž uchazeč, který podal Úřadu podnět, na jehož základě je vedeno toto správní řízení. Dle zadavatele bylo však na vyjádření tohoto uchazeče třeba pohlížet spíše jako na procesní stanovisko, neboť nelze přehlížet to, že to byl právě on, kdo zahájení tohoto správního řízení inicioval. Úřad přesto jeho vyjádření hodnotil zcela shodně, jako vyjádření ostatních uchazečů. Zároveň má zadavatel za to, že nelze dovozovat neurčitost zadávacích podmínek z toho, že oslovení uchazeči č. 4 a 5, blíže specifikovaní v napadeném rozhodnutí, přistoupili k nabídce čteček ve vyšší cenové kategorii. Naopak je zřejmé, že pokud byl zadavatel nucen definovat předmět plnění veřejné zakázky obecněji, bylo v možnostech uchazečů se s tím vypořádat. V neposlední řadě nemůže dle zadavatele obstát ani podpůrný závěr Úřadu založený na porovnání dílčích položkových cen, neboť se jednalo jen o minimální rozdíly, kdy rozdíl mezi nejvyšší a nejnižší cenou v rámci položky „ID terminál (příp. včetně čtečky)“ činil pouhých 176 Kč. Navíc neporovnatelnost nabídek se dle zadavatele týká věcné stránky nabízeného plnění, nikoliv pouze jeho ceny, díky čemuž nelze z rozdílů nabízených jednotkových cen usuzovat na neporovnatelnost nabídek. Dále zadavatel dodává, že z výše uvedených vyjádření uchazečů vyplývá v zásadě shoda v tom, že zadávací podmínky určité jsou, neboť z toho, že každý z uchazečů o veřejnou zakázku naplnil požadavky na obecnou kompatibilitu jiným zařízením je pouze výrazem obchodních možností uchazečů, nikoliv nejednoznačnosti zadávacích podmínek.
25. V závěru rozkladu se zadavatel opírá o rozhodnutí NSS a namítá, že Úřad měl ve smyslu § 3 správního řádu povinnost zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. V případě, že by v průběhu správního řízení vyšly najevo rozpory mezi jednotlivými důkazy, měl Úřad přikročit k hodnocení důkazů teprve po vyčerpání možností odstranit existující rozpory v důkazech, případně se v odůvodnění napadeného rozhodnutí vypořádat s tím,

v čem rozpor spočíval, co bylo učiněno pro jeho odstranění, proč se to nepodařilo a ke kterým důkazům se tedy správní orgán přiklonil a které naopak odmítl a proč. Dle zadavatele však Úřad neprováděl žádné jiné než výše uvedené dokazování v podobě oslovení uchazečů, kteří podali nabídky, z čehož nemohl učinit jednoznačný závěr o porušení zákona.

Závěr rozkladu

26. Zadavatel navrhuje, aby předseda Úřadu rozhodl tak, že se napadené rozhodnutí mění tak, že se zadávací řízení na předmětnou veřejnou zakázku neruší a správní řízení vedené Úřadem se zastavuje.

IV. Řízení o rozkladu

27. Úřad po doručení rozkladu neshledal podmínky pro postup podle § 87 správního řádu a podle § 88 odst. 1 správního řádu předal spis se svým stanoviskem předsedovi Úřadu k rozhodnutí o rozkladu.

Stanovisko předsedy Úřadu

28. Po projednání rozkladu a veškerého spisového materiálu rozkladovou komisí jmenovanou podle § 152 odst. 3 správního řádu a po posouzení případu ve všech jeho vzájemných souvislostech jsem podle § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy a dále správnost napadeného rozhodnutí v rozsahu námitek uvedených v rozkladu a s přihlédnutím k návrhu rozkladové komise jsem dospěl k následujícímu závěru.
29. Úřad postupoval správně a v souladu se zákonem, když výrokem I. napadeného rozhodnutí rozhodl, že zadavatel nedodržel postup stanovený v § 44 odst. 1 zákona, když v zadávací dokumentaci veřejné zakázky nevymezil předmět veřejné zakázky v podrobnostech nezbytných pro zpracování nabídky, neboť k části předmětu plnění předmětné veřejné zakázky týkající se poskytování identifikačních terminálů do užívání (nájmu) zadavatele nevymezil všechny typy stávajících karet, jimiž disponuje, přestože v příloze č. 3 zadávací dokumentace předmětné veřejné zakázky požadoval, aby dodané identifikační terminály umožňovaly autorizaci uživatelů na dodavatelem dodávaných i stávajících zařízeních zadavatele pomocí stávajících karet zadavatele, přičemž tento postup mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, a dosud nedošlo k uzavření smlouvy. Dále Úřad postupoval správně, když výrokem II. jako opatření k nápravě výše uvedeného nezákonného postupu zrušil zadávací řízení na veřejnou zakázku a zároveň když výrokem III. Uložil zadavateli uhradit náklady řízení ve výši 30 000 Kč.
30. V další části odůvodnění tohoto rozhodnutí jsou v podrobnostech rozvedeny důvody, pro které jsem přistoupil k zamítnutí rozkladu a potvrzení napadeného rozhodnutí.

V. K námitkám rozkladu

31. K námitce zadavatele, že Úřad v napadeném rozhodnutí přehlédl, že zjištění předmětných údajů o druhích a počtech jednotlivých bezkontaktních karet užívaných zadavatelem a všemi cca 140 organizacemi zadavatele a zároveň návrh vhodného typu terminálu bylo samo o sobě předmětem veřejné zakázky, uvádím následující. Výše uvedená námitka byla již ze strany zadavatele vznesena v průběhu správního řízení vedeného Úřadem, tedy před

vydáním napadeného rozhodnutí a z toho důvodu se s ní také Úřad v napadeném rozhodnutí jednoznačně a srozumitelně vypořádal (viz bod 34 odůvodnění napadeného rozhodnutí). S názorem Úřadu uvedeným v napadeném rozhodnutí se přitom zcela ztotožňuji. Pro úplnost však dodávám, že jestliže je zadávací dokumentace souborem dokumentů, údajů, požadavků a technických podmínek zadavatele vymezujících předmět veřejné zakázky v podrobnostech nezbytných pro zpracování nabídky (§ 44 odst. 1 zákona), pak není jiného výkladu tohoto ustanovení, než že zadávací dokumentace musí předmět veřejné zakázky precizně vymezovat. Bez takového vymezení (úplného a konkrétního) není najisto postaveno, „o co se soutěží“, a nedostatek takového vymezení se tedy zároveň promítá v nemožnosti dodržet řadu dílčích pravidel podle zákona (např. pro stanovení předpokládané hodnoty veřejné zakázky - § 13 zákona, pro posouzení vztahu dílčích hodnotících kritérií k předmětu veřejné zakázky - § 78 odst. 4 zákona atd.) i samotných zásad, na nichž je správní řízení postaveno (není-li najisto postaveno, „o co se soutěží“, nemůže zadávací řízení obstát v testu transparentnosti, neboť při nedostatečném vymezení předmětu veřejné zakázky z pohledu úplnosti a konkrétnosti mohou být podávány nabídky, jež nejsou vzájemně porovnatelné).

32. V projednávaném případě došlo k situaci, kdy zadavatel nevymezil předmět veřejné zakázky v podrobnostech nezbytných pro zpracování nabídky, neboť požadoval za účelem stanovení nabídkové ceny vyplnit tabulku „Ceník- stanovení nabídkové ceny“, konkrétně požadoval ocenit položku č. 9 „ID terminál (příp. včetně čtečky)“, aniž by uchazečům o veřejnou zakázku sdělil, jaké konkrétní typy bezkontaktních karet musí umět výše uvedený terminál takzvaně přečíst, resp. autorizovat jejich uživatele. Na této skutečnosti nezmění nic ani fakt, že analytická činnost v podobě stanovení optimálního systému poskytování tiskových služeb je dle zadavatele součástí plnění veřejné zakázky. Z tohoto důvodu neshledávám námitku zadavatele důvodnou.
33. Dále považuji za nutné se vyjádřit k zadavatelem odkazovanému rozsudku NSS (č. j. 2 A 6/2002-OL-108 ze dne 30. 11. 2004), dle kterého podle zadavatele v nyní projednávaném případě postačuje vymezit předmět veřejné zakázky alespoň přibližně (hypoteticky) takovým způsobem, který by mu umožnil porovnat nabídky uchazečů. Nejprve konstatuji, že předmětem veřejné zakázky projednávané v odkazovaném rozsudku NSS bylo zajištění čistoty a zimní údržby komunikací a údržby ploch silniční vegetace. Již z tohoto vymezení jednoznačně vyplývá, že na zadavateli v daném případě nebylo objektivně možné požadovat, aby předvídal jaké a kolik (jaký objem) plnění bude po dobu realizace veřejné zakázky po vybraném uchazeči požadovat, neboť nebylo v zadavatelových možnostech uvádět u vymezení předmětu veřejné zakázky údaj, kterým sám nedisponuje a ani nemůže, i kdyby vyvinul maximální úsilí o jeho získání. Konkrétně nebylo možné s jistotou předvídat, kolik sněhu na dané úseky silnic v zimním období nasněží a jaká tedy bude potřeba údržby silnic. V daném případě tedy musím souhlasit se závěrem NSS, že rozsah veřejné zakázky v rámci odkazovaného rozsudku nebyl v době jejího zadání přesně znám a bylo tedy povinností zadavatele stanovit pravděpodobný rozsah předmětu plnění (např. stanovením předpokládaného množství úkonů v návaznosti na jednotlivé části předmětu plnění), na který by uchazeči vypracovali své nabídky.
34. V nyní projednávané věci však nastala jiná situace než v rámci výše zmíněného případu projednávaného NSS. Nyní šlo o otázku, zda by bylo na zadavateli možné spravedlivě požadovat, aby v zadávací dokumentaci uvedl výčet jednotlivých typů bezkontaktních karet

používaných samotným zadavatelem či v jím zřizovaných organizacích a založených obchodních společnostech a tím upřesnil vymezení předmětu veřejné zakázky tak, že by pro jednotlivé uchazeče nebyl problém porovnatelně nacenit položku č. 9 „ID terminál (příp. včetně čtečky)“. Obecně mám za to, že se v daném případě nejednalo o údaj, který by zadavatel i přes vyvinutí maximálního úsilí o jeho získání nemohl získat a zároveň se nejednalo o údaj, který by podobně jako množství úkonů v předchozí zmiňované veřejné zakázce nebylo možné s jistotou určit. Zároveň bez tohoto údaje nebylo možné porovnatelně ocenit výše uvedenou položku ID terminálu, což jednoznačně vyplývá mimo jiné i ze sdělení uchazečů o veřejnou zakázku týkajících se právě ocenění položky č. 9, které si opatřil Úřad již před vydáním napadeného rozhodnutí. Zadavateli tedy v uvedení jednotlivých typů bezkontaktních karet nebránila žádná předem nepředvídatelná okolnost, aby musel zvolit variantu pouze přibližné specifikace předmětu veřejné zakázky. Na tomto závěru nemůže změnit nic ani fakt, že nebylo dopředu jisté, zda vůbec a v jakém rozsahu budou tiskové služby v jednotlivých lokalitách skutečně poskytovány, neboť se ztotožňuji s názorem Úřadu uvedeným v bodě 34 odůvodnění napadeného rozhodnutí, konstatujícím, že pokud chtěl zadavatel v rámci nabídkové ceny nacenit určitou položku, pak je zřejmé, že počítal s tím, že tato položka bude předmětem plnění veřejné zakázky. Zároveň skutečnost, že zadavatel nepožadoval v rámci nabídek uchazečů výslovnou specifikaci konkrétního typu identifikačního terminálu, nemění nic na tom, že za účelem stanovení nabídkové ceny požadoval vyplnit tabulku „Ceník - stanovení nabídkové ceny“ a konkrétně položku č. 9 „ID terminál (příp. včetně čtečky)“ spočívající v ocenění nájmu ID terminálu po dobu jednoho měsíce, neboť před tímto oceněním chtěl nechtěl musel konkrétní typ identifikačního terminálu s ohledem na informace uvedené v zadávacích podmínkách určit. V daném případě tedy nemohu souhlasit s námitkou zadavatele, že mohl vymezit předmět veřejné zakázky pouze přibližně (hypoteticky), neboť se nejednalo o případ totožný ani podobný výše odkazovanému případu řešenému rozsudkem NSS a zároveň by takovým vymezením nedošlo k naplnění požadavku na předložení vzájemně porovnatelných nabídek jednotlivých uchazečů.

35. K další námitce zadavatele opírající se také o judikaturu NSS (č. j. 1 Afs 42/2012-56 ze dne 17. 10. 2012) a týkající se tvrzení, že srozumitelnost zadávacích podmínek nelze chápat absolutně, považuji za nutné uvést následující. NSS ve výše uvedeném rozsudku konstatoval, že „[n]ejednoznačnost textu by jistě mohla být odstraněna existující zvyklostí či ustálenými praktikami v daném oboru, které by profesionál podnikající v diagnostice komunikací měl znát.“ Ve výše citovaném rozhodnutí NSS se jednalo o veřejnou zakázku týkající se diagnostiky vozovek silnic ve Zlínském kraji, konkrétně výše uvedený závěr konstatoval NSS v souvislosti s posuzováním určitosti vymezení předmětu veřejné zakázky, kdy z textu zadávací dokumentace nebyl podán jasný návod, zda má být provedeno na každý kilometr 40 nebo 20 měření. Situace v rámci nyní projednávané veřejné zakázky je však diametrálně odlišná, neboť to jaké bezkontaktní karty zadavatel či jím zřízené organizace a založené obchodní společnosti používají, není otázkou odborného charakteru. Obecně si dovedu představit, že uchazeči o tuto veřejnou zakázku musí mít dostatečně odborné znalosti na to, aby seznali jednotlivé druhy bezkontaktních karet a byli dle nich schopni navrhnout zadavateli nejvhodnější typ identifikačního terminálu. Nedovedu si však představit, jak by uchazeči o veřejnou zakázku mohli tušit, jaké typy bezkontaktních karet zadavatel a jím zřízené organizace a založené obchodní společnosti dosavadně používají. Rozsudek NSS,

o něž se zadavatel v rozkladu opírá tedy nelze z výše uvedených důvodů aplikovat na nyní projednávanou věc. Zároveň opakovaně uvádím, že informace poskytnuté zadavatelem v zadávací dokumentaci tedy nebyly pro potřeby zpracování nabídek v zadávacím řízení na uzavření rámcové smlouvy postačující a srozumitelné všem uchazečům o veřejnou zakázku, v důsledku čehož ani tuto námitku zadavatele neshledávám důvodnou.

36. Dále zadavatel v rozkladu rozporoval hodnocení důkazů a dalších podkladů pro vydání rozhodnutí v průběhu správního řízení ze strany Úřadu. Konkrétně zadavatel nejprve rozporoval hodnocení poskytnutého vyjádření uchazeče, který dle názoru zadavatele podal Úřadu podnět a tím inicioval zahájení správního řízení. K tomu považuji za nutné zmínit, že odborná literatura k podnětu uvádí následující. *„Podnět je pouze neformální úkon, kterým se jeho podatel zpravidla snaží upozornit na nedostatky v činnosti jiných fyzických a právnických osob či orgánů veřejné správy. Prostřednictvím podnětu podatel požaduje, aby v něm uvedené skutečnosti správní orgán (resp. Úřad) prošetřil a v případě, kdy dospěje k závěru, že jsou splněny podmínky pro další postup, např. pro zahájení řízení o uložení sankce za spáchání správního deliktu či přestupku, postupoval zákonem stanoveným způsobem. (...) podnět k zahájení řízení z moci úřední může podat kdokoliv, tedy i ten, o jehož právech či povinnostech by nebylo v řízení jednáno a jehož práv či povinností by se výsledné rozhodnutí správního orgánu nijak nedotklo.“* (viz VEDRAL, Josef. *Správní řád: komentář*. 2., aktualiz. a rozš. vyd. Praha: BOVA POLYGON, 2012, s. 465.)
37. Na základě výše uvedeného tedy nelze přisvědčit názoru zadavatele v tom, že podnět nutně podal jeden z uchazečů o veřejnou zakázku, ani v tom, že by tím inicioval zahájení správního řízení, neboť zákon ukládá správnímu orgánu pouze povinnost podnět v zákonné lhůtě vyřídit a podatele o tom informovat, nelze z něj však dovodit právo na vyhovění podnětu a tomu odpovídající vynutitelnou povinnost správního orgánu řízení zahájit. Zároveň nelze souhlasit ani s tvrzením zadavatele, že by se na vyjádření uchazeče, který podal podnět, mělo pohlížet spíše jako na procesní stanovisko, neboť právo vyjádřit v řízení své stanovisko mají ve smyslu § 36 odst. 2 správního řádu pouze účastníci řízení, jejichž úpravu v rámci zadávání veřejných zakázek nalezneme v § 116 zákona. Ve smyslu výše uvedeného ustanovení zákona však nelze dovodit, že by osoba, jež podala před zahájením předmětného správního řízení podnět, byla jeho účastníkem. Úřad tak jednal správně a postupoval v souladu se správním řádem, když požádal uchazeče o veřejnou zakázku o sdělení, jakým způsobem se vyrovnali s faktem, že nedisponují informací o všech typech bezkontaktních karet užívaných zadavatelem a jím zřizovanými organizacemi a založenými obchodními společnostmi, a zároveň postupoval správně při rovnocenném hodnocení výše uvedených vyjádření. Argumentace zadavatele tedy v tomto ohledu postrádá logiku, a proto ani tuto námitku neshledávám důvodnou.
38. V rámci rozporů při hodnocení důkazů a dalších podkladů pro vydání rozhodnutí v průběhu správního řízení ze strany Úřadu zadavatel dále namítá, že neurčitost zadávacích podmínek nebylo možné dovodit pouze z toho, že oslovení uchazeči č. 4 a 5 přistoupili k nabídce čteček ve vyšší cenové kategorii. K této námitce zadavatele uvádím, že cenová kategorie nájmu identifikačních terminálů nebyla hlavní ani jedinou skutečností, kterou Úřad v rámci hodnocení vyjádření uchazečů o veřejnou zakázku zohledňoval. Hlavní skutečností bylo to, na základě čeho (míněno na základě jakých aspektů či myšlenkových pochodů) jednotliví uchazeči položku č. 9 „ID terminál (příp. včetně čtečky)“ oceňovali. Lépe řečeno Úřad

správně zkoumal, jak si jednotliví uchazeči vyložili zadávací podmínky a následně hodnotil, zda v důsledku toho, k čemu došel, byly podány vzájemně porovnatelné nabídky. Cenové rozdíly při ocenění nájmu ID terminálu jednotlivých uchazečů Úřad tedy správně zohlednil jakožto důsledek podání vzájemně neporovnatelných nabídek. Úřad tedy v rámci své argumentace správně zohlednil vyšší cenovou kategorii položky č. 9 u jednotlivých uchazečů, nikoli však jako okolnost hlavní ani jedinou, jak tvrdí zadavatel v rozkladu, proto ani tuto námitku neshledávám důvodnou.

39. K námitce zadavatele, že se Úřad v napadeném rozhodnutí nesprávně opřel o závěr založený na porovnání položkové ceny u položky č. 9 „ID terminál (příp. včetně čtečky)“, neboť se v daném případě jednalo jen o minimální cenové rozdíly, uvádím následující. Přesně jak uvedl zadavatel v rozkladu, největší cenový rozdíl byl v rámci výše uvedené položky č. 9 mezi uchazečem č. 1 a uchazečem č. 5. Tento rozdíl činil 176,12 Kč na nájem jednoho terminálu na dobu jednoho měsíce. Uchazeč č. 5 tedy ocenil výše uvedenou položku cca 3,5x vyšší hodnotou než uchazeč č. 1, což je, jak správně uvedl Úřad v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí, rozdíl značný a rozhodně ne zanedbatelný. Tuto skutečnost také dokazuje fakt, že plnění veřejné zakázky mělo probíhat po dobu 48 měsíců a počet dodaných ID terminálů na tuto dobu měl činit 600 kusů. V tu chvíli se lze lehce dopočíst, že celková cena položky č. 9 „ID terminál (příp. včetně čtečky)“ za celou dobu plnění veřejné zakázky byla u uchazeče č. 5 ve srovnání s uchazečem č. 1 vyšší, a to o 5 072 256 Kč. Na základě výše uvedeného nemohu souhlasit s námitkou zadavatele, že závěr Úřadu založený na porovnání dílčích položkových cen položky č. 9 by nebyl v dané věci relevantní a správný, neboť se v konečném důsledku nejednalo pouze o minimální rozdíl této položkové ceny. K tomu opětovně dodávám, že tento závěr nebyl pro Úřad jediným, z něhož usuzoval na neporovnatelnost nabídek, nýbrž byl pouze doplněním a podtržením takto zjištěného stavu.
40. K námitce, že Úřad nesprávně posoudil vyjádření uchazečů o veřejnou zakázku, neboť z něj vyplývá v zásadě shoda v tom, že zadávací podmínky určité byly, uvádím následující. Úřad si za účelem ověření skutečnosti, zda v šetřeném případě i přes absenci uvedení všech typů bezkontaktních karet, jimiž zadavatel a jím zřizované organizace a založené obchodní společnosti disponují, požádal uchazeče o veřejnou zakázku o sdělení, na základě jakých aspektů stanovili nabídkovou cenu v rámci položky č. 9 „ID terminál (příp. včetně čtečky)“. Výše uvedená vyjádření uchazečů o veřejnou zakázku se stala ve smyslu § 50 správního řádu podkladem pro vydání rozhodnutí. Dle § 50 odst. 4 správního řádu hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy a přitom přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci. Je tedy nutné zdůraznit, že dokazování ve správním řízení je ovládáno mj. zásadou volného hodnocení důkazů. Zásada volného hodnocení důkazů znamená, že nejsou stanovena pravidla, pokud jde o míru důkazů potřebných k prokázání dokazované skutečnosti, a že není stanovena důkazní síla (věrohodnost) každého důkazního prostředku. Orgán dohledu (resp. Úřad) tedy hodnotí důkazy podle svého volného, tj. zákonem neupraveného uvážení, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti, přičemž současně přihlídnou ke všemu, co ve správním řízení vyšlo najevo. Z odůvodnění rozhodnutí pak musí být jednoznačné, zda a jaké všechny důkazy byly provedeny, jak byly hodnoceny a proč byly případně odmítnuty. Pokud se tedy Úřad v napadeném rozhodnutí zabýval všemi v řízení provedenými důkazy, vyhodnotil jejich dopad na výsledek řízení, uvedl, proč konkrétní důkazy a tvrzení považuje za rozhodné

a potřebné či nikoli a dále jeho úvahu zdůvodnil, je takový postup v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů.

41. Konkrétně k vyjádření jednotlivých uchazečů o veřejnou zakázku konstatuji, že uchazeč č. 1 sice uvedl, že neviděl v ocenění položky č. 9 „ID terminál (příp. včetně čtečky)“ problém, nýbrž z celkového kontextu jeho vyjádření vyplývá, že ocenil výše uvedenou položku č. 9 typem čtečky (resp. ID terminálu), která umí přečíst pouze dva nejpoužívanější typy bezkontaktních karet. Uchazeč č. 2 ve svém vyjádření sdělil, že ocenil výše uvedenou položku č. 9 „ID terminál (příp. včetně čtečky)“ univerzální čtečkou, která je kompatibilní s dvěma nejpoužívanějšími typy bezkontaktních karet a zároveň s jinými čipovými technologiemi dostupnými na českém trhu, avšak v závěru svého vyjádření sám připustil, že je schopen plnit dodávky čteček (resp. ID terminálů) pouze k takovým bezkontaktním kartám, které budou s jejich systémem kompatibilní. Jednoznačně tedy z vyjádření uchazeče č. 1 ani č. 2 nevyplynulo, že by vymezení předmětu veřejné zakázky ze strany zadavatele bylo stanoveno v podrobnostech nezbytných pro zpracování nabídky, neboť se mohlo stát, že jimi naceněné položky ID terminálů by v konečném důsledku nemusely být kompatibilní s ostatními později zjištěnými typy bezkontaktních karet používanými zadavatelem a jím zřizovanými organizacemi a založenými obchodními společnostmi. Z vyjádření uchazeče č. 3 taktéž vyplynulo, že zadavatel nevymezil předmět veřejné zakázky v podrobnostech nezbytných pro zpracování nabídky, neboť musel cenu položky č. 9 z důvodu nedostatečně objasněné požadované kompatibility odhadnout. Z toho důvodu ani zde rozpor s ostatními vyjádřeními uchazečů neshledávám. Zbylí dva uchazeči se vyjádřili v totožném duchu, neboť oba za účelem zajištění 100% dostupnosti nabízené služby nacenili položku č. 9 dle nejdražší jimi známé technologie ID terminálů.
42. Na základě výše uvedeného nepokládám za správný názor zadavatele týkající se rozpornosti výše uvedených vyjádření uchazečů, neboť všechny směřují k závěru, že zadavatel nevymezil předmět veřejné zakázky v podrobnostech nezbytných pro zpracování nabídky. Zároveň mám také za to, že by uchazeči o veřejnou zakázku neměli být nuceni při přípravě nabídek nabídnout resp. riskovat nižší cenu položky č. 9 „ID terminál (příp. včetně čtečky)“ a poté doufat, že tyto ID terminály budou kompatibilní s druhy bezkontaktních karet zjištěnými až při plnění předmětné veřejné zakázky (či být nuceni nabídnout nejdražší známou technologii z důvodu nedostatečně objasněné kompatibility), nýbrž by měli být o jednotlivých druzích bezkontaktních karet používaných zadavatelem a jím zřizovanými organizacemi a založenými obchodními společnostmi předem informováni. Vzhledem k výše uvedenému tedy konstatuji, že lze, na rozdíl od názoru zadavatele, z vyjádření uchazečů dovozovat neurčitost zadávacích podmínek veřejné zakázky.
43. Úřad je zároveň povinen zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 správního řádu. V daném případě jednotlivá skutková zjištění Úřadu vyplývají z jím provedených důkazů, které Úřad pečlivě uvedl v odůvodnění napadeného rozhodnutí včetně zjištění, která na jejich základě učinil. Konkrétně se Úřad v bodech 35 až 42 napadeného rozhodnutí poměrně detailně vypořádal s vyjádřením všech pěti uchazečů o veřejnou zakázku. S jeho závěry uvedenými ve výše zmíněných bodech se plně ztotožňuji a uvádím, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí zároveň nevyplývá, že by Úřad při hodnocení podkladů pro vydání rozhodnutí získal jakékoliv pochybnosti o tom, že zadavatel postupoval v rozporu se zákonem. Úřad tedy zjistil stav věci, o němž nebyly důvodné pochybnosti. Nelze

tedy souhlasit s námitkou zadavatele, že z vyjádření uchazečů vyplývá v zásadě shoda v tom, že zadávací podmínky byly určité, neboť Úřad dospěl k názoru opačnému, tyto své úvahy v odůvodnění napadeného rozhodnutí náležitě a správně zdůvodnil, a proto ani tuto námitku zadavatele neshledávám důvodnou.

44. K námitkám zadavatele, že Úřad měl přikročit k hodnocení důkazů až tehdy, odstraní-li mezi nimi vzájemné rozpory a dále, že závěr o porušení zákona zadavatelem nemohl Úřad učinit před jeho bezpečným prokázáním ve smyslu § 3 správního řádu, a konečně, že Úřad postupoval při hodnocení skutkových okolností v rozporu se zásadou in dubio pro reo, uvádím následující. Zadavatel v rozkladu blíže nespécifikuje, jaké rozpory mezi jednotlivými důkazy provedenými Úřadem má na mysli, ani jak jinak bylo potřeba doplnit skutkový stav, aby o něm dle zadavatele nebyly důvodné pochybnosti, ani na základě jakých konkrétních zjištění se domnívá, že Úřad postupoval v rozporu se zásadou in dubio pro reo. Tyto skutečnosti nevyplývají mimo jiné ani z příslušného správního spisu vedeného pod sp. zn. ÚOHS-S0686/2015/VZ. Zadavatel tedy blíže nerozvedl, v čem jeho námitky spočívají, přičemž tyto zůstávají pouze v obecné rovině a zadavatel je ve svém rozkladu nijak blíže nespécifikuje a nekonkretizuje.
45. Dále konstatuji, že Úřad zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v zákonném rozsahu. Úřad postupoval v souladu s § 50 správního řádu a v souladu s § 51 odst. 1 a násl. správního řádu, dle kterého lze k provedení důkazů užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. V tomto ohledu Úřad zjistil všechny relevantní okolnosti, tj. informace o stanovení celkové nabídkové ceny veřejné zakázky, informace, které získali uchazeči o veřejnou zakázku, na základě kterých vypracovávali svou nabídku a také vyjádření uchazečů k ocenění položky č. 9 „ ID terminál (příp. včetně čtečky)“ při absenci informací o všech typech používaných bezkontaktních karet. Rozsah zjištěného stavu věci je zcela (v souladu s ustanovením § 3 správního řádu) dostatečný pro to, aby mohlo být konstatováno, že zadavatel nesl odpovědnost za porušení § 44 odst. 1 zákona tím, že v zadávací dokumentaci veřejné zakázky nevymezil předmět veřejné zakázky v podrobnostech nezbytných pro zpracování nabídky, jak je uvedeno ve výroku I. napadeného rozhodnutí.
46. Závěrem podotýkám, že uplatnění zásady in dubio pro reo by bylo na místě, pokud by se po vyhodnocení všech provedených důkazů nebylo možné se přiklonit k žádnému ze dvou rozporných důkazů, takže by zůstaly pochybnosti, jak se skutkový děj odehrál. (viz rozsudek NSS č. j. 7 As 149/2012 – 32 ze dne 6. 6. 2013) Opětovně však uvádím, že žádný rozpor mezi Úřadem provedenými důkazy nenastal a věrohodnost skutkového stavu ani provedených důkazů nebyla tedy ničím zpochybněna. Úřad své závěry uvedené v napadeném rozhodnutí řádně a správně odůvodnil, v důsledku čehož ani tyto námitky zadavatele neshledávám důvodnými.

VI. Závěr

48. Po zvážení všech aspektů dané věci a po zjištění, že Úřad postupoval v souladu se zákonem a správním řádem, jsem dospěl k závěru, že nenastaly podmínky pro zrušení nebo změnu napadeného rozhodnutí z důvodů uváděných v rozkladu.

49. Vzhledem k výše uvedenému, když jsem neshledal důvody, pro které by bylo nutno napadené usnesení změnit nebo zrušit, rozhodl jsem tak, jak je ve výroku tohoto rozhodnutí uvedeno.

POUČENÍ

Proti tomuto rozhodnutí se podle § 91 odst. 1 ve spojení s § 152 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů nelze dále odvolat.

otisk úředního razítka

Ing. Petr Rafaj
předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže

Obdrží:

JUDr. Jindřich Vítek, PhD., advokát, advokátní kancelář ERHARTOVÁ VÍTEK & PARTNERS, Šafaříkova 201/17, 120 00 Praha 2

Vypraveno dne:

viz otisk razítka na poštovní obálce nebo časový údaj na obálce datové zprávy